

Sygn. akt II SAB/Wa 170/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2013 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

w składzie następującym:

Przewodniczący

Sędzia WSA Andrzej Kołodziej

Sędziowie WSA

Iwona Dąbrowska

Anna Mierzejewska (spr.)

Protokolant specjalista

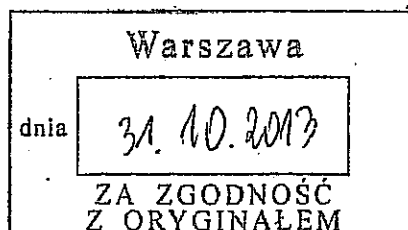
Elwira Sipak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 czerwca 2013 r.

sprawy ze skargi **Bogusława Boruckiego**

na przewlekłe prowadzenie postępowania przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego w sprawie rozpatrzenia wniosku z dnia 5 października 2012 r. o udostępnienie informacji publicznej

- 1) zobowiązuje Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego do rozpatrzenia wniosku skarżącego z dnia 5 października 2012 r. o udostępnienie informacji publicznej w terminie 14 dni od daty doręczenia prawomocnego wyroku wraz z aktami sprawy;
- 2) stwierdza, że przewlekłość nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa;
- 3) zasądza od Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego na rzecz skarżącego **Bogusława Boruckiego** kwotę 223,80 (słownie: dwieście dwadzieścia trzy (223/100) złotych, tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Wojewódzki Sąd Administracyjny
Za zgodnością z oryginałem

Elwira Sipak

RADCA PRAWNY
spółka z o.o.

Małgorzata Wzatek-Romańczuk
WA-4349

UZASADNIENIE

Bogusław Borucki, pismem z dnia 5 października 2012 r. złożył wniosek do Prezesa Sądu Najwyższego o podanie:

- nazwy miejscowości siedziby Sądu Rejonowego i sygnatury akt sprawy;
- nazwy miejscowości siedziby Sądu Okręgowego i sygnatury akt sprawy o od której orzeczenia wniesiono skargę kasacyjną rozpoznaną przez Sąd Najwyższy w dniu 14 października 2009 r. - VCSK118/09;
- nazwy miejscowości siedziby Sądu Rejonowego i sygnatury akt sprawy;
- nazwy miejscowości siedziby Sądu Okręgowego i sygnatury akt sprawy od której postanowienia wniesiono kasację rozpatrzoną w dniu 14 września 2004 r. III CK458/03.

W uzasadnieniu wniosku ww. podał, iż dane te są niezbędne do wystąpienia ze stosowną prośbą do prezesów tych sądów powszechnych w celu wglądu do akt sądowych, wskazał, że anomimizacja w tym zakresie jest nieuzasadniona i pozbawiona podstaw prawnych.

W piśmie z dnia 22 października 2012 r. organ podał iż orzeczenia Sądu Najwyższego o podanych sygnaturach zostały ww. udostępnione w trybie wnioskowym. Wskazał, że wszelkie przetwarzanie danych udostępnionych w serwisie internetowym Sądu Najwyższego powinno uwzględniać uregulowania zarządzenia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego nr 4/2012 z dnia 7 lutego 2012 r. w sprawie ponownego wykorzystania informacji publicznej udostępnionej przez Sąd Najwyższy, Trybunał Stanu lub przez podmioty działające na ich zlecenie, a zwłaszcza § 8, zgodnie z którym Sąd Najwyższy lub Trybunał Stanu nie jest zobowiązany do opracowywania, a w szczególności przetworzenia informacji publicznej w celu jej ponownego wykorzystania oraz dostarczenia z nich wyciągów, jeżeli spowoduje to konieczność podjęcia nieproporcjonalnych działań przekraczających proste czynności, w tym zwłaszcza wtedy, gdy określone informacje w momencie rozpoznawania danego wniosku są dostępne w Biuletynie Informacji Publicznej lub na stronie internetowej Sądu Najwyższego; albo też znajdują się co najmniej w jednym ze zbiorów urzędowych orzeczeń SN tym samym nie mogą stać się przedmiotem własnego opracowania wnioskodawcy.

Wskazał ponadto, że przepisy ustawy o dostępie do informacji publicznej nie przewidują trybu uzupełnienia pierwotnego wniosku o udostępnienie informacji publicznej, który już został pozytywnie załatwiony.

W piśmie z dnia 5 grudnia 2012 r. organ wyjaśnił, iż ewentualne udostępnienie tych brakujących danych innemu podmiotowi niż uczestnik tych postępowań może nastąpić, nie w trybie przepisów o dostępie do informacji publicznej, lecz w trybie art. 525 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2010 r.

Przepis ten stanowi, że akta sprawy prowadzonej w trybie postępowania nieprocesowego, dostępne są dla uczestników postępowania oraz za zezwoleniem przewodniczącego dla każdego kto potrzebę przejrzenia akt dostatecznie usprawiedliwi.

Podkreślił, że zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, informacje publiczne mogą być udostępniane, także w trybie i na zasadach innych niż wskazane w ustawie, o ile owe inne rozwiązania zostaną określone w przepisach ustaw szczególnych, takim właśnie przepisem jest art. 525 k.p.c.

Powyższe stało się przedmiotem skargi wniesionej do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, na przewlekłe postępowanie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego.

W uzasadnieniu skargi Bogusław Borucki podkreślił, że od Sądu Najwyższego nie oczekiwał udostępnienia akt sądowych, ale realizację wniosku z dnia 5 października 2012 r. Podkreślił ponadto, że wnioskowana przez niego informacja jest informacją prostą, a nie złożoną.

W odpowiedzi na skargę Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego wniósł o oddalenie wskazując, że skarżący otrzymał wyczerpujące wyjaśnienia

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 13 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.) do rozpoznawania sprawy właściwy jest wojewódzki sąd administracyjny, na którego obszarze właściwości ma siedzibę organ administracji publicznej, którego działalność została zaskarżona.

Natomiast zgodnie z treścią art. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.), sąd administracyjny sprawuje wymiar sprawiedliwości przez kontrolę pod względem zgodności z prawem zaskarżonej decyzji administracyjnej i to z przepisami obowiązującymi w dacie jej wydania.

Skarga analizowana pod tym kątem, w zakresie przewlekłości postępowania zasługuje na uwzględnienie. Stosownie do treści art. 3 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.), sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej, która obejmuje orzekanie w sprawach skarg na:

1. decyzje administracyjne;
2. postanowienia wydane w postępowaniu administracyjnym, na które służy zażalenie albo kończące postępowanie, a także postanowienia rozstrzygające sprawę co do istoty;
3. postanowienia wydane w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym, na które służy zażalenie;
4. inne niż określone w pkt 1-3 akty lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczące uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa;
- 4a. pisemne interpretacje przepisów prawa podatkowego wydawane w indywidualnych sprawach;
5. akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej;
6. akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków, inne niż określone w pkt 5 podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej;
7. akty nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego;
8. beczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadkach określonych w pkt 1-4a.

Z przewlekłością organu mamy zatem do czynienia wówczas, gdy organ zobowiązany do podjęcia danej czynności, nie podejmuje jej w terminach

określonych przez przepisy prawa. Powyższe oznacza więc, że zarzut przewlekłości powinien się pojawić wówczas, gdy organ, będąc właściwym w sprawie i zobowiązany do podjęcia określonej czynności w określonym terminie i prowadzenia samego postępowania w sposób należyście aktywny, nie przejawia właściwego zaangażowania w jej załatwienie, zaś z drugiej strony nie pozostaje w bezczynności, tj. całkowicie pasywny w prowadzeniu sprawy, czy też inaczej rzecz ujmując, nie „milczy” w sprawie. W myśl art. 12 § 1 k.p.a., organy administracji publicznej powinny działać w sprawie wnikliwie i szybko, postępując się możliwie najprostszymi środkami prowadzącymi do jej załatwienia, a sprawy niewymagające zbierania dowodów, informacji lub wyjaśnień, powinny być załatwione niezwłocznie (§ 2). Reasumując, przewlekłość postępowania, to brak po stronie organu właściwej koncentracji w szybkości prowadzenia postępowania administracyjnego. Innymi słowy mówiąc, jest to ze strony organu niedochowanie należytej staranności w takim zorganizowaniu procesowania, aby zakończyć je w rozsądnym terminie.

Wskazać dalej należy, że w myśl art. 35 § 1 k.p.a., organy administracji publicznej obowiązane są załatwiać sprawy bez zbędnej zwłoki. Niezwłocznie powinny być załatwiane sprawy, które mogą być rozpatrzone w oparciu o dowody przedstawione przez stronę łącznie z żądaniem wszczęcia postępowania lub w oparciu o fakty i dowody powszechnie znane albo znane z urzędu organowi, przed którym toczy się postępowanie bądź możliwe do ustalenia na podstawie danych, którymi rozporządza ten organ (§ 2). Z kolei załatwienie sprawy wymagającej postępowania wyjaśniającego powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca, a sprawy szczególnie skomplikowanej – nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia wszczęcia postępowania, zaś w postępowaniu odwoławczym – w ciągu miesiąca od dnia otrzymania odwołania (§ 3). Zatem z przytoczonych powyżej przepisów wynika jedna z podstawowych zasad postępowania administracyjnego nakładająca na organy administracji publicznej obowiązek szybkiego i wnikliwego działania, z drugiej zaś strony w sposób jednoznaczny określono w nich terminy i sposób działania. Wobec powyższego przewlekłe prowadzenie postępowania, wskazane już wyżej w art. 3 § 2 pkt 8 cytowanej ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, dotyczyć będzie okresu do upływu terminu załatwienia sprawy.

Przypomnieć należy że ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.) kształtuje prawo do informacji w takim zakresie, w jakim dotyczy organów władzy publicznej w szerokim rozumieniu tego pojęcia. Reguluje zarówno zakres podmiotowy i przedmiotowy stosowania ustawy, procedurę i tryb. W bardzo wąskim zakresie odsyła do przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego stanowiąc, że jedynie w kwestii wydania decyzji stosuje się k.p.a.

W świetle powołanej ustawy informacją publiczną jest każda informacja o sprawach publicznych, a w szczególności o sprawach wymienionych w art. 6 ustawy. Ponieważ sformułowania te nie są zbyt jasne, należy przy ich wykładni kierować się art. 61 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z którym, prawo do informacji jest publicznym prawem obywatela, realizowanym na zasadach skonkretyzowanych w ustawie o dostępie do informacji publicznej.

Uwzględniając te wszystkie aspekty, można powiedzieć, że informacją publiczną będzie każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do władz publicznych, a także wytworzona lub odnoszona do innych podmiotów wykonujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub mieniem Skarbu Państwa.

Informacja publiczna dotyczy sfery faktów. Jest nią treść dokumentów wytworzonych przez organy władzy publicznej i podmioty nie będące organami administracji publicznej, treść wystąpień, opinii i ocen przez nie, dokonywanych niezależnie do jakiego podmiotu są one kierowane i jakiej sprawy dotyczą. Informację publiczną stanowi treść wszelkiego rodzaju dokumentów odnoszących się do organu władzy publicznej lub podmiotu niebędącego organem administracji publicznej związanych z nimi bądź w jakikolwiek sposób dotyczących ich. Są nimi zarówno treść dokumentów bezpośrednio przez nie wytworzonych jak i te, których używają przy realizacji przewidzianych prawem zadań nawet jeżeli nie pochodzą wprost od nich.

Artykuł 4 ust. 1 ustawy stanowi, że obowiązane do udostępnienia informacji publicznej są władze publiczne oraz inne podmioty wykonujące zadania publiczne, w szczególności organy władzy publicznej, organy samorządów gospodarczych i zawodowych, podmioty reprezentujące zgodnie z odrębnymi przepisami Skarb Państwa, podmioty reprezentujące państwowe osoby prawne albo osoby prawne samorządu terytorialnego oraz podmioty reprezentujące inne państwowe jednostki organizacyjne, albo jednostki organizacyjne samorządu terytorialnego, podmioty

reprezentujące inne osoby lub jednostki organizacyjne, które wykonują zadania publiczne lub dysponują majątkiem publicznym oraz osoby prawne, w których Skarb Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub samorządu gospodarczego albo zawodowego mają pozycję dominującą w rozumieniu przepisów o ochronie konkurencji i konsumentów.

W świetle powyższego nie ulega wątpliwości, że Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego jest podmiotem zobowiązanym na gruncie ustawy o dostępie do informacji publicznej do udostępnienia informacji, mających charakter informacji publicznej będącej w jego posiadaniu (art. 4 ust. 3 ustawy). Trzeba również dodać, że dysponent informacji publicznej jest zobowiązany do jej udostępnienia tylko wtedy, gdy informacja nie została wcześniej udostępniona wnioskodawcy (nie ma także innego trybu dostępu do niej – art. 1 ust. 2 ustawy) i nie funkcjonuje w obiegu publicznym.

Wskazać należy, że żądana przez Bogusława Boruckiego informacja stanowi informację publiczną.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej udostępnienie informacji na wniosek następuje bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 14 dni, z wyjątkiem sytuacji określonej w art. 13 ust. 2 i art. 15 ust. 2 ustawy. Udostępnienie informacji publicznej jest czynnością materialnotechniczną.

Organ może odmówić udzielenia informacji publicznej z uwagi na ochronę informacji niejawnych lub innych tajemnic ustawowo chronionych. Jednak jeżeli odmawia, to ma tego dokonać w procesowej formie decyzji administracyjnej.

Bezczynność organu na gruncie ustawy o dostępie do informacji publicznej polega na tym, że organ zobowiązany do podjęcia czynności materialnotechnicznej w przedmiocie informacji publicznej takiej czynności nie podejmuje. Innymi słowy z beczynnością organu w zakresie dostępu do informacji publicznej mamy do czynienia wówczas, gdy organ „milczy” wobec wniosku strony o udzielenie takiej informacji.

W tego typu sprawach wnioskodawca domaga się udzielenia informacji; czyli działania zgodnego z wnioskiem, a nie odmowy. Przedstawienie informacji zupełnie innej niż ta na którą oczekuje lub też informacji wymijającej, może powodować jego wątpliwości, co to tego, czy organ nie narusza przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej (czyli pozostaje w beczynności).

Zgodnie z art. 5 ustawy o dostępie do informacji publicznej, organ może ograniczyć dostęp do żądanych informacji np. ze względu na prywatność osoby fizycznej, ewentualnie z innych powodów, o których stanowi ustawa, co w praktyce może oznaczać udostępnienie treści dokumentu odpowiednio zanominizowanego. Organ może również odmówić udzielenia informacji publicznej z uwagi na ochronę informacji niejawnych lub innych tajemnic ustawowo chronionych. Jeżeli jednak odmawia, to ma tego dokonać w procesowej formie decyzji administracyjnej.

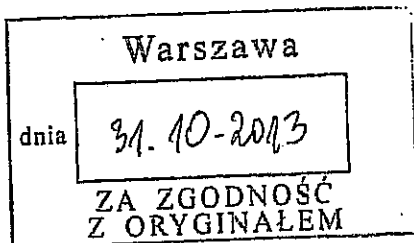
Organ w sprawie niniejszej nie udzielił informacji zgodnie z wnioskiem - wniosek dotyczył udzielenia informacji polegającej na wskazaniu miejscowości siedziby sądu oraz sygnatury akt, ani nie załatwił jej w inny sposób przewidziany przez przepisy prawa.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 149 § 1 ww. ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, orzekł jak w sentencji wyroku.

(za oryginał w Warszawie podpisany)
za zgodność z oryginałem

Ewa Sipał
Ewa Sipał
specjalista

RADCA PRAWNY
Małgorzata Wroblek Romanczuk
WA-4349

b. 1-7

